

Aanstellerige ex-hippies zijn zelden echt komisch

THEATER POESKAFFEE

★★★★★

Zwarte komedie over een groep verbitterde babyboomers, met een minder pakkende tekst en schaarse dramatische wendingen.

ROTTERDAM Acteur Bart Slegers zit voor op het toneel in de Rotterdamse Schouwburg en draait heel de avond plaatjes: *Miss You* van de Rolling Stones, *Stoont als een garnaal*, *All Tomorrow's Parties* en meer uit dezelfde periode.

Met de soundtrack van *Poeskaffee*, een nieuwe voorstelling van Gerardjan Rijnders bij het RO Theater, zit het wel goed. Maar dat kon ook haast niet anders bij een zwarte komedie over een groep verbitterde babyboomers die nog altijd hopeloos vasthoudt aan hun levensstijl uit de seventies en het bijpassende vrijheidsideaal.

De tekst van *Poeskaffee*, geschreven door Wanda Reisel, is echter minder pakkend. De schaarse dramatische wendingen komen onverwacht, en zijn voorbij voor je er erg in hebt. De

aanstellerigheid van de ex-hippies is zelden echt komisch. Rijnders en het bijna complete RO-ensemble hebben er zichtbaar moeite mee.

De acteurs zwalken maar een beetje door het minimalistische decor van Marc Warning. Volstrekte ledigheid is dan ook wat deze oude vrienden-groep kenmerkt. De huisarts, literatuurcriticus, beroemde lesbische schrijfster en trendwatcher doen weinig anders dan slap ouwehoeren. Ze zijn, samen met hun ontspoorde kinderen, uitgenodigd voor een etentje bij hun vriend en held Jacques.

Maar Jacques (Jack Wouterse) is er niet meer. De grote gangmaker van de groep laat zijn vrienden via een korte videoboodschap weten met de noorderzon vertrokken te zijn. Alles, zijn Heyboeren en volledige platencollectie inclusief, heeft hij achtergelaten.

Als enige heeft Jacques begrepen wat vrijheid en onafhankelijk werkelijk inhouden; hij laat zich door niets of niemand binden. Dat zijn vrienden hiervan geen kaas hebben gegeten, blijkt wel uit hun collectieve verontwaardiging over zijn vertrek en hun egoïstische gejammer.

Dat *Poeskaffee* een komedie is, blijkt eigenlijk vooral uit het extatische acteren. Herman Gillis is erg grappig als

de zwetende en oversekste huisarts die openlijk de vriendin van zijn zoon probeert te verleiden. Mooi is de travestierol van Lukas Smolders.

Ook de gedrogeerde kinderen zijn niet vrij van karikaturale gekkigheid. Gijs Naber speelt een depressieve dichter en blijkt op vele manieren zeer moeilijk te kunnen kijken. Rogier Philipoom gaat helemaal kapot aan de pillen en coke om vervolgens soepel terug te komen als orakelend auteur van een 1.000 pagina's tellende werkjes over moralisme.

Leuk, maar zoals er uiteindelijk niet veel achter het meeloopidealisme van deze babyboomers blijkt te zitten, zo heeft ook Rijnders' en Reisels ontleding van een generatie gewichtdoeners inhoudelijk weinig om het lijf. Dit clubje nostalgische zielepoten is even leuk; het was boeiender geweest om meer van Jacques te horen over zijn beslissing hun te ontvluchten.

Overigens is een poeskaffee een koffielikeurtje.

Vincent Kouters

Poeskaffee van Wanda Reisel door RO Theater. Regie Gerardjan Rijnders. 5 maart, Rotterdamse Schouwburg. Daar t/m 21 maart: rotheater.nl